

nisteren og regeringen ligesom har haft til hensigt – det har i hvert fald ligget i luften – at så tvivl om, hvorvidt tjenestemandssagerne i Spar Nord-sagen også skulle iværksættes.

Vi kan i hvert fald få lejlighed til i denne debat at få fastslået, hvad Folketinget mener om den sag. Regeringen må være klar over, at hvis den vælger at lade være med at iværksætte tjenestemandssagerne, er det en ren tilståelsessag. Så er det regeringen eget ansvar, og så er den kritik, Folketinget udtalte i forbindelse med Stadvadudvalgets beretning, af en helt anden karakter, end den hidtil er blevet udlagt som.

Men det er en kendsgerning, at vi i dag må konstatere, at indtil Fremskridtspartiet endelig fik hul på Spar Nord-sagen og regeringen erkendte problemet, var der foregået en ulovlig forvaltning gennem mange år. Vi er også nødt til at se på, hvordan regeringen håndterede sagen bagefter. De mange rapporter, som er i åbenbar strid med hinanden, kan efter Fremskridtspartiets mening kun have haft politiske formål, men vi tror ikke på, at flere rapporter kaster mere lys over sagen. De udestående punkter er at blive færdige med Spar Nord-sagen, og vi må jo se, hvordan vi bliver det. Men det er regeringens ansvar.

Samtidig vil jeg godt kvittere for de initiativer, skatteministeren allerede har taget. De er fremadrettede, og det er faktisk det, der er det vigtigste. En af de meget væsentlige og synlige ting er, at formanden for Ligningsrådet nu er hentet udefra og har en uafhængighed, som alle må være tilfredse med, ligesom retsgrundlaget er præciseret meget skarpt i ministerens cirkulære.

Men det er lige så klart, som det også er blevet sagt, at det er dybt, dybt kritisabelt, at der overhovedet har kunnet foregå det, der er foregået på området, i et demokrati. Det er dybt kritisabelt, at der ikke alene har hersket en ulovlig forvaltning og er blevet givet ulovlige fradrag, men at hele kulturen i centraladministrationen hos de øverste skattemyndigheder har været af en helt særegen karakter. Vi har alle sammen, og regeringen i særlig høj grad, et ansvar for, at ikke bare regelværket, men også kulturen ændres.

Vi må også regne med, at inden ret længe skulle Nordskov Nielsen-udvalget gerne fortælle os, hvordan vi skal håndtere den slags sager i fremtiden, og så kan vi jo få en diskussion om den rapport. Jeg synes nemlig, det er ganske forfærdeligt, at befolkningen må sidde

og kigge på politikerne og spørge sig selv: Hvordan kan det dog gå til, når vi har en lov, vi skal rette os efter, at de, der har skrevet loven, er fuldstændig ligeglade med, hvad der står i den? Det skaber ikke tillid til hverken lovgivningen, politikerne eller dette Folketing. Det er helt sikkert, og det falder tilbage på os alle sammen.

Hvis vi tager de tre sager, der står tilbage som konstaterbart ulovlige, var Kronebanksagen den første. Det var under en borgerlig skatteminister, og uanset om han var mere eller mindre involveret, er det så mange år siden, så vi nok ikke rigtig kan gøre noget ved det rent politisk. Det er jeg overbevist om. Og når vi kommer til Bikubensagen, er vi bare nødt til at sige: Jamen det var ulovligt. Det prøvede Fremskridtspartiet at komme igennem med allerede inden Spar Nord-sagen, men det fik vi ikke ret meget ud af.

Det er åbenbart for enhver, at vi ikke kan støtte Enhedslistens dagsorden. Hvis man vil anlægge sag mod nogen, skal der jo være en chance for, at man kan vinde den, ellers er det meningsløst. Og jeg har ingen som helst tro på, at man kan vinde en sag mod Bikuben. Man vil komme ud for, at dommerne vil sige, at selvfølgelig havde Bikuben en berettiget forventning, fordi den havde lavet en aftale med landets øverste skattemyndighed, og der er vel ingen, der forestiller sig, at en kommune bagefter ville sidde og tjekke, om det, landets øverste skattemyndighed havde sagt, var gældende lov og ret. Vi er overbevist om, at det kommer man ingen steder med.

Fremskridtspartiet vil derimod gerne stemme for SF's dagsorden. Det skyldes, at vi gerne vil have slået fast, at hvis regeringen efter sin advokats råd vælger at lade være med at iværksætte tjenestemandssagerne i forbindelse med Spar Nord-sagen, er det regeringens problem, og så har vi andre en ren tilståelsessag. Sådan forholder det sig, for hvis det, der skete den 29. og 30. oktober 1993, ikke var embedsmændenes skyld, var det ikke, fordi regeringen fik forkerte råd, at den handlede, som den gjorde, og så må der være nogle ministre, som har ansvaret. Så enkelt er det.

Vi vil altså gerne støtte SF's dagsordensforslag, og så vil vi håbe, at vi aldrig mere skal have den slags sager. Vi synes, at den alternative lovgivning, som har fundet sted i mange dele af centraladministrationen, har været forfærdelig, og vi håber, at de sager, der er blevet bragt frem, bevirker, at vi aldrig kommer til at se det mere. Det er et håb, det er ikke, fordi vi tror så